

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 584/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Cáfalom, Murgašova 1407/3, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II a jeho uzneseniami z 25. marca 2016, 26. mája 2016 a 10. augusta 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 21/2016 a postupom Krajského súdu v Košiciach a jeho uzneseniami z 11. apríla 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tpo 19/2016 a z 13. júna 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tpo 38/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) a jeho uzneseniami z 25. marca 2016, 26. mája 2016 a 10. augusta 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 21/2016 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a jeho uzneseniami z 11. apríla 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tpo 19/2016 a z 13. júna 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tpo 38/2016. Sťažnosť sťažovateľa bola doplnená podaním zo 16. augusta 2016, v ktorom namietal tiež porušenie svojich označených práv aj postupom a uznesením okresného súdu z 10. augusta 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 21/2016 (spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že mu bolo uznesením vyšetrovateľa z 22. marca 2016 vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a) a písm. d) a ods. 2 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tp 21/2016 z 25. marca 2016 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým rozhodnutím z 11. apríla 2016 zamietol. Písomnou žiadosťou z 10. mája 2016 sťažovateľ požiadal okresný súd o prepustenie z väzby, ale okresný súd napadnutým rozhodnutím z 26. mája 2016 jeho žiadosť zamietol a následne zamietol jeho sťažnosť aj krajský súd napadnutým rozhodnutím z 13. júna 2016. Okrem toho taktiež zamietol ponúknutý písomný sľub, peňažnú záruku a výkon probačného dohľadu ako možnosti nahradenia väzby. Dňa 29. júla 2016 sťažovateľ opätovne požiadal o prepustenie z väzby, ale okresný súd jeho žiadosť napadnutým rozhodnutím z 10. augusta 2016 opätovne zamietol.

3. Napádané rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu sú podľa sťažovateľa *«neodôvodnené a nepreskúmateľné. Porušovatelia sa nevysporiadali s mojou argumentáciou ako obvineného pri rozhodovaní o väzbe. Samotnú väzbu považujem*

za nezákonnú, pretože je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú, alebo či sa zmenili.

Jediným materiálnym predpokladom väzobného stíhania bola výpoveď spoluobvineného [REDAKOVANÉ], v ktorého byte polícia marihuanu zaistila. Moja trestná vec bola vylúčená z jeho trestnej veci a [REDAKOVANÉ] bol medzičasom odsúdený. Takýmto postupom orgánov činných v trestnom konaní došlo k deformácii trestného konania, kedy sa z neho v mojej trestnej veci stal svedok. Výpoveď [REDAKOVANÉ] považujem za účelovú a súčasť jeho obhajoby, kedy svoju vinu hádže na „spolubývajúceho“.

Existenciu väzobných dôvodov mali porušovatelia skúmať aj z toho pohľadu, že spoluobvinený [REDAKOVANÉ] bol z väzby prepustený a následne bola jeho trestná vec právoplatne skončená schválením dohody o vine a treste, pričom bol odsúdený len za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného poriadku.

Som toho názoru, že porušovatelia vôbec nepreskúmavali spisový materiál a zobrali si za svoje len a len názory orgánov činných v trestnom konaní. Porušovatelia, teda súdy by mali v prvom rade kontrolovať zákonnosť rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní a nie byť len akýmsi ich ďalším článkom.».

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zakotvené v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nebyť pozbavený slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, základné právo zakotvené v čl. 17 ods. 5 Ústavy... byť vzatý do väzby iba z dôvodov ustanovených zákonom a na základe rozhodnutia súdu a právo zakotvené v čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru... nebyť pozbavený slobody inak ako v súlade s konaním ustanoveným zákonom, v prípade zatknutia, alebo pozbavenia slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán postupom Okresného súdu Košice II a jeho uznesením sp. zn. 4Tp/21/2016 zo dňa 25. 03. 2016, postupom Krajského súdu v Košiciach a jeho uznesením sp. zn. 8Tpo/19/2016 zo dňa 16. 04. 2016, postupom Okresného súdu Košice II a jeho uznesením sp. zn. 4Tp/21/2016 zo dňa 26. 05. 2016 a postupom Krajského súdu v Košiciach a jeho uznesením sp. zn. 8Tpo/38/2016 zo dňa 13. 06. 2016 bolo porušené.

Ústavný súd... zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8Tpo/38/2016 zo dňa 13. 06. 2016 a vracia vec Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

Ústavný súd... prikazuje Krajskému súdu v Košiciach bezodkladne rozhodnúť o prepustení sťažovateľa na slobodu.

██████████ priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- EUR..., ktoré je Krajský súd... povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

██████████ priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- EUR..., ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

██████████ priznáva náhradu trov tohto konania (trov právneho zástúpenia) vo výške 303,16 EUR, ktorú sú Krajský súd... a Okresný súd Košice II povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jána Cáfala..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané

niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K namietanému porušeniu označených práv namietaným postupom a uzneseniami okresného súdu z 25. marca 2016 (o vzatí do väzby a neprijatí písomného sľubu sťažovateľa) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 21/2016 a postupom krajského súdu a jeho uznesením 11. apríla 2016 (ktorým zamietol jeho sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu a neprijal peňažnú záruku v sume 5 000 € ponúknutú otcom sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tpo 19/2016)

7. Po preskúmaní tejto časti sťažnosti sťažovateľa ústavný súd poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

8. Sťažovateľ namieta postupy a uvedené uznesenia okresného súdu (doručené sťažovateľovi 1. apríla 2016 a jeho obhajcovi 4. apríla 2016 – pozri doručky v spise na č. l. 60) a tiež krajského súdu, ktorého uznesenie bolo doručené sťažovateľovi 26. apríla 2016 a jeho obhajcovi 25. apríla 2016 (doručenka v spise je pripojená k č. l. 37). Z uvedeného teda vyplýva, že (pozri druhú vetu § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) sťažovateľovi od tohto momentu začala plynúť lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ak bol presvedčený, že týmto bolo zasiahnuté do jeho základných práv alebo slobôd. Sťažovateľ však sťažnosť podal až po uplynutí dvojmesačnej lehoty od tejto skutočnosti, keďže ju doručil jeho právny zástupca ústavnému súdu osobne až 8. júla 2016. Pritom nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po jej uplynutí neumožňuje zákon o ústavnom súde

zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

9. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by bolo potrebné považovať sťažnosť v tejto časti za podanú včas, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

II.B

K namietanému porušeniu označených práv namietaným postupom a uznesením okresného súdu z 26. mája 2016 (o zamietnutí prvej žiadosti o prepustenie z väzby z 10. mája 2016 a neprijatí písomného sľubu sťažovateľa a ponúknutej záruky zo strany jeho otca) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 21/2016 a postupom krajského súdu a jeho uznesením z 13. júna 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tpo 38/2016

10. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom... zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

11. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú,

resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

12. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vztie do väzby. Tento postup skúma najmä opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02).

13. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený

zákonem. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Každé pozbavenie osobnej slobody zároveň musí byť v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (Morsink v. Holandsko z 11. 5. 2004).

14. Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

15. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

16. Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou sťažovateľa a obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorý preskúmaval aj napadnuté rozhodnutie

okresného súdu (teda v tejto časti je daný nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, pozn.), konštatuje, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súvislosti s existenciou dôvodov väzby síce pomerne stručne, a to najmä s odkazom na predchádzajúce rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, ale tu je potrebné uviesť, že zákonný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku tu je daný, pretože minimálne hrozba vysokého trestu sťažovateľovi reálne hrozí. Navyše samotná väzba sťažovateľa až tak dlho netrvá (od 23. marca 2016). Takisto krajský súd ustálil ďalší dôvod väzby na základe rozsahu trestnej činnosti sťažovateľa vymedzenom napadnutým rozhodnutím okresného súdu, t. j. obdobím od začiatku júla 2015 až do 21. októbra 2015, takže v prípade sťažovateľa nejde iba o dôvodné podozrenie z ojedinelého protiprávneho konania, ale naopak, ako vyplýva aj z uznesenia o vznesení obvinenia z 22. októbra 2015, je dôvodné podozrenie, že išlo o páchanie obzvlášť závažného zločinu počas doby takmer štyroch mesiacov, čo zakladá aj dôvod preventívnej väzby.

17. Z obsahu odôvodnenia napadnutých rozhodnutí vo vzťahu k zákonom predpokladaným dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, pre ktoré aj bol sťažovateľ obmedzený na osobnej slobode, však nevyplýva nič také, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcimi súdmi s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy.

18. Krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím v sťažnostnom konaní podporil napadnuté rozhodnutie okresného súdu o vzatí sťažovateľa do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku a v okolnostiach veci zobral do úvahy skutočnosti uvedené v návrhu na vzatie sťažovateľa do väzby podanom Okresnou prokuratúrou Košice II sp. zn. 3 Pv 612/15/8803 z 24. marca 2016, a to konkrétne, že sťažovateľ v byte v Košiciach „*vyrábal a prechovával omamné a psychotropné látky*“ v celkovej hodnote 7 530,54 €, z ktorých sa dalo vyrobiť až 2 490 dávok drogy. Táto skutočnosť bola nepochybne zistená orgánmi činnými v trestnom konaní na základe vykonanej domovej prehliadky (sťažovateľ to výslovne v sťažnosti ani nijako bližšie nespochybňuje, pozn.).

Trestný zákon tiež určuje trestnú sadzbu odňatia slobody v danej veci vo výmere 10 až 15 rokov, teda dôvodnosť podozrenia, že tento čin spáchal sťažovateľ, je asi namieste.

19. Tiež z komentovaného znenia dohovoru k čl. 5 ods. 1 písm. c) vyplýva, že „... zbavení svobody stěžovatele nemůže být vnímáno jako svévolné, jestliže vnitrostátní soud uvedl určité důvody pro pokračování vazby, ledaže by uváděné důvody byly mimořádně lakonické a bez jakéhokoli odkazu na ustanovení zákona, které by zbavení stěžovatele svobody dovolovalo [viz Khudoyorov proti Rusku, rozsudek, 8. 11. 2005, č. 6847/02, § 131 a 157, srov. Též Miminoshvili proti Rusku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 20197/03, § 69]. (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck 2012.).“.

20. Sťažovateľove tvrdenia spochybňujúce dôvody útekovej, ako aj preventívnej väzby na základe uvedeného (pozri body 16 až 19) sa teda javia ako nedôvodné. V tomto ohľade nemohol ústavný súd materiálne nezohľadniť aj veľmi krátky čas medzi napadnutými rozhodnutiami krajského súdu pri rozhodovaní o vzatí do väzby a o následných žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby, a teda odkaz na predchádzajúce dôvody tu nestráca celkom na význame. Navyše, pestovateľské a zrejme aj dílerské správanie sťažovateľa svedčia skôr proti nemu (potvrďuje to nielen svedok, ktorého označil sťažovateľ, ale aj svedkyňa [REDACTED] a najmä výsledky domovej prehliadky a znaleckého posudku – pozri aj napadnuté rozhodnutie okresného súdu z 26. mája 2016, č. I. 51 a č. I. 52, s ktorého názorom sa v celom rozsahu stotožnil aj krajský súd - pozri č. I. 62 v spise okresného súdu, pozn.).

21. Na základe uvedených skutočností a dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú sťažnosť považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, III. ÚS 263/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07), ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

II.C

K namietanému porušeniu označených práv namietaným postupom a uznesením okresného súdu z 10. augusta 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 21/2016 (o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby z 29. júla 2016 a neprijatí písomného sľubu sťažovateľa a ponúknutej záruky zo strany jeho otca)

22. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu— fyzickú aj právnickú. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí si uplatniť ochranu základných práv a slobôd na orgáne verejnej moci, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04, III. ÚS 250/08, I. ÚS 410/2011).

23. V čl. 127 ods. 1 ústavy zakotvený princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

24. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu z 10. augusta 2016, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať sťažnosť

podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku ako riadny opravný prostriedok [čo sťažovateľ aj využil a podal ju 15. augusta 2016 (č. 1. 89), krajský súd preskúmal túto sťažnosť a rozhodol o nej uznesením sp. zn. 8 Tpo 51/2016 už 16. augusta 2016, č. 1. 93 až č. 1. 96], a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa v bode 4, a preto rozhodol tak, ako to je konštatované vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2016